

Arrest

nr. 66 342 van 8 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u staatloos bent. U bent van gemengde Armeens-Azerische origine. U werd in 1971 geboren in de stad Baku in Azerbeidjan. In 1989 vluchtte u voor de etnische spanningen vanuit Azerbeidjan naar Rusland. Van 1989 tot 2010 leefde u onafgebroken in Rusland. U zei dat u meermaals het Russisch staatsburgerschap aanvroeg, maar dat uw aanvraag nooit werd ingewilligd. U weet niet waarom. U zegt dat u nooit een ander paspoort hebt gehad dan uw oud USSR paspoort. U zei dat u legaal in Rusland verbleef en dat u verschillende registratieadressen hebt gehad. Sinds 2005 woonde u afwisselend in Volgograd en Saratov.

In 1999 ontmoette u uw vrouw, (G. S.), een Armeens staatsburger van Armeense origine. In 1999 trad u religieus in het huwelijk met uw vrouw. In 2001 kregen jullie een zoon, (A. A.). Uw vrouw woonde bij u in Rusland. Elke zomer ging u met uw vrouw en kind op reis naar uw schoonouders in Armenië. In de zomer van 2007 verbleef u met uw vrouw en kind bij uw schoonouders in de stad Yerevan. U was met uw schoonbroer aan het praten toen u een oude kennis uit Baku ontmoette. Deze kennis vertelde aan

uw schoonbroer dat u eigenlijk geen volbloed Armeen bent, gezien uw grootmoeder van Azerische origine was. U kreeg ruzie met uw schoonbroer, die u vertelde dat onmiddellijk u moest vertrekken. In september 2007 reisde u zonder uw vrouw terug naar Rusland. Enige tijd later kwam uw schoonbroer naar Rusland. Hij bedreigde u en zei dat u uw echtgenote en uw kind nooit meer mocht zien. De volgende dag reisde u naar terug naar Armenië om uw vrouw te zien. Uw schoonbroer, die politieagent is, dreigde echter dat hij u van iets zou beschuldigen. U keerde onverrichterzake terug naar Rusland. U telefoneerde nog af en toe met uw vrouw, die u vertelde dat ze bij u wilde zijn, maar dat haar familie haar verbood om terug naar Rusland te komen. Eind 2009 – begin 2010 hoorde u uw vrouw voor het laatst.

In de stad Saratov had u samen met een partner een stalletje waar boterhammen werden verkocht. In november 2009 werd dit stalletje in uw afwezigheid door skinheads in brand gestoken. Uw partner diende een klacht in bij de politie. De politie zei dat men de klacht zou onderzoeken. U weet niet hoe het verder met het onderzoek is afgelopen.

In december 2010 besliste u om uit Rusland te vertrekken. Uw vrienden vertelden u dat Europese landen mensen met etnische en familiale problemen kunnen helpen. U hoopte ook dat u in Europa herenigd zou kunnen worden met uw vrouw.

Op 20 december 2010 reisde u met een vrachtwagen vanuit Saratov naar Lvov in Oekraïne. Op 24 december 2010 vertrok u met een minibus vanuit Oekraïne naar Europa. U had geen geldige reisdocumenten. U weet niet of de passeurs valse documenten gebruikten. U had geen problemen aan de grens. U kwam aan in België op 27 december 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan

B. Motivering

Vooreerst meent het Commissariaat-generaal dat uw bewering dat u staatloos zou zijn weinig geloofwaardig lijkt.

In eerste instantie vertelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij herhaling dat u een Russisch staatsburger bent (CGVS vragenlijst, p. 1; DVZ verklaring, nr. 6). U verklaarde dat u in Rusland in het bezit was van een Russisch binnenlands paspoort (DVZ verklaring, nr. 21). In tweede instantie veranderde u uw verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal. U beweerde plots dat u sinds het uiteenvallen van de USSR in 1989 staatloos bent. U beweerde dat u nooit een ander paspoort hebt gehad dan uw oud paspoort uit de tijd van de USSR. U hield vol dat u dit document gedurende de afgelopen 21 jaar als identiteitsdocument hebt gebruikt in Rusland (CGVS, p. 3-6). U beweerde bovendien dat u met dit oud USSR paspoort steeds probleemloos van Rusland naar Armenië kon reizen (CGVS, p. 10-12, 14).

Toen u met deze tegenstrijdigheden over uw staatsburgerschap en uw paspoort werd geconfronteerd, antwoordde u telkens dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden genoteerd (CGVS, p. 3-6). Dit lijkt echter weinig geloofwaardig. Uw verklaringen werden u immers voorgelezen en u verklaarde zich hiermee akkoord (CGVS vragenlijst, p. 3; DVZ verklaring). Bovendien lijkt het weinig aannemelijk dat u gedurende uw verblijf van 21 jaar in Rusland gebruik zou hebben gemaakt van een paspoort uit de tijd van de USSR. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u met een oud USSR paspoort tot 2007 heen en weer kon reizen tussen Rusland en Armenië.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat uw bewering dat u staatloos bent weinig geloofwaardig is. Daarenboven wijst het Commissariaat-generaal op het feit dat de Russische Federatie ook het land van uw gewoonlijk verblijf is, gezien u verklaarde dat u de afgelopen 21 jaar onafgebroken en legaal in de Russische Federatie hebt gewoond.

De eventuele vrees voor vervolging of het eventueel reëel risico op het lijden van ernstige schade waarop u zich beroept, moet dus ten opzichte van de Russische Federatie worden beoordeeld.

U verklaarde dat u geen vrees hebt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie. U wordt niet vervolgd door de Russische autoriteiten. U bent éénmaal het slachtoffer geworden van racistisch gemotiveerd geweld. U stelt dat u naar Europa bent gekomen en dat u asiel vroeg in België in de hoop dat u hier herenigd zult kunnen worden met uw vrouw (CGVS, p. 10-16).

Wat betreft uw familiale problemen, verklaarde u dat uw vrouw in Armenië tegen haar wil door haar familie wordt vastgehouden. Haar familie zou niet willen dat jullie nog contact hebben, gezien uw (gedeeltelijk) Azerisch afkomst. Er moet worden opgemerkt dat de vrijheidsberoving van uw vrouw een probleem van strafrechtelijke aard is. Voor dergelijke problemen wordt u geacht zich te wenden tot de autoriteiten van het land waarvan u de nationaliteit hebt, of, waar u uw gewoonlijk verblijf hebt. In uw geval zijn dit de autoriteiten van de Russische Federatie. U vertelde dat u geen beroep hebt gedaan op de bijstand van de autoriteiten in Rusland, omdat een vriend u vertelde dat de Russische autoriteiten serieuzere zaken te doen heeft (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u geen beroep zou kunnen doen op bijstand van de Russisch autoriteiten. Het Commissariaat-generaal meent dus dat uw asielaanvraag op dit punt ongegrond is.

Wat betreft de problemen met skinheads, verklaarde u dat u in Rusland één maal het slachtoffer was van racistisch gemotiveerd geweld, toen uw winkelstalletje in november 2009 in brand werd gestoken. Ook in verband met deze feiten hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op de hulp of bescherming van de Russische autoriteiten. U verklaarde dat uw zakenpartner een klacht indiende bij de Russische politie. De politie deelde mee dat de klacht onderzocht zou worden. U verklaarde echter niet te weten hoe het verder met het onderzoek is afgelopen (CGVS, p. 16). Bijgevolg kan niet gesteld worden dat de Russische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om tegen deze

racistisch gemotiveerde daad op te treden en bescherming te bieden. Ook op dit punt is uw asielaanvraag dus ongegrond.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte toont aan dat u in Azerbeïdjan bent geboren. Uw Russisch rijbewijs toont aan dat u legaal in de Russische Federatie verbleef. Deze documenten attesteren ook uw identiteit. De kaarten bevatten enkel gegevens met betrekking tot uw studies. De foto's die u voorlegde tonen volgens uw verklaringen uw zoon. Deze documenten hebben echter geen impact op de beoordeling van de gegrondheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker oppert dat de verwerende partij ten onrechte meent dat hij de Russische nationaliteit heeft. Hij heeft immers aangetoond en uitgelegd dat hij sedert enige tijd in de Russische Federatie verblijft, doch niet in het bezit is van een Russische paspoort. Hij is van Armeens-Azerbeïdsjaanse origine en heeft na het uiteenvallen van de USSR geen nieuw paspoort verkregen. In die optiek meent verzoeker dan ook dat hij staatloos is. In Armenië of Azerbeïdsjan in het niet ongebruikelijk dat men meer dan 20 jaar in het land kan verblijven zonder een geldig paspoort. Verzoeker stelt zich de vraag waarom de bestreden beslissing hiervan geen melding heeft gemaakt. Een stijlclausule zoals geformuleerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, "*Gelet op de elementen in uw dossier kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling kan worden erkend*", volstaat volgens verzoeker hoegenaamd niet. Verzoeker acht derhalve de motiveringsplicht geschonden.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij oppert dat de bestreden beslissing niet ingaat op de door hem aangevoerde elementen en een loutere stijlclausule zou bevatten. Het is immers op grond van tegenstrijdigheden die allemaal hun grondslag vinden in het administratief dossier en op grond van het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de hulp of bescherming van de Russische autoriteiten, dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken én uit de vergelijking van zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal dat zijn versies over zijn staatsburgerschap sterk uit elkaar lopen, waardoor hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

In zijn verzoekschrift blijft verzoeker volhouden dat hij nooit in bezit is geweest van een Russisch paspoort en aldus staatloos is, zoals hij verklaard heeft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst er evenwel op dat het volharden in één versie van de feiten geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde Russisch staatsburger te zijn en in bezit te zijn geweest van een binnenlands Russisch paspoort (administratief dossier, stuk 15), hetgeen in tegenstrijd is met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en waardoor aldus de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande ernstig ondermijnd wordt. Met de blote bewering dat het niet ongebruikelijk is dat men meer dan twintig jaar in het land kan verblijven zonder nieuw paspoort, kan verzoeker evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat hij verklaarde dat hij zijn oud USSR-paspoort gebruikte als identiteitsdocument en dat hij hiermee probleemloos van Rusland naar Armenië kon reizen. Immers kan verzoeker met dergelijk argument de ongeloofwaardigheid van het op dergelijke wijze kunnen gebruiken van een oud USSR-paspoort niet ontkrachten.

De Raad wijst er verder op dat artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "*land van herkomst*" kent. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en indien kan aangenomen worden dat verzoeker staatloos zou zijn, quod non, is de Russische Federatie tevens het land van gewoonlijk verblijf van verzoeker, daar hij verklaarde de afgelopen eenentwintig jaar onafgebroken en legaal in de Russische Federatie gewoond te hebben. Verzoeker betwist deze vaststelling in zijn verzoekschrift geenszins zodat deze als vaststaand wordt beschouwd.

Verzoeker betwist of weerlegt evenmin de in de bestreden beslissing aangehaalde motivering dat hij geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat hij geen beroep zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de Russische autoriteiten. Ook deze motivering wordt door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Wanneer verzoeker de conclusie van de beslissing citeert om deze als een standaardformulering af te doen, gaat hij voorbij aan de eigenlijke motivering van de beslissing. Verzoekers betoog is niet in het minst bij machte de motieven van de beslissing te doen wankelen.

De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker poneert dat hij door de bestreden beslissing uiteindelijk zal worden teruggezonden naar Armenië. Het is een publiek geheim dat landen als Armenië en Azerbeidzjan al jaren op de voet van oorlog leven. Mensenrechtenorganisaties klagen al langer de schrijnende toestand van moorden, plunderingen en dergelijke tussen de twee volkeren aan. Hij dient dan niet alleen op macro maar ook op micro vlak te vrezen voor zijn leven en foltering. Verzoeker meent dat hij zeer duidelijk heeft aangegeven dat de broer van zijn Armeense vrouw voor de politie in Armenië werkt en dat deze hem bedreigd heeft met de dood, enkel omdat verzoekers vader van Azerbeidzjaanse origine is. Hij dient dan ook persoonlijk voor zijn leven en/of voor foltering te vrezen. Verzoeker vervolgt dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens nochtans aan iedereen een recht op leven en een verbod op

onmensonterende behandelingen garandeert. De beslissing schendt dan ook het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens, hetwelk directe werking heeft in België.

2.5. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Verzoeker verwijst naar de situatie in Armenië. Evenwel, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat de verklaringen van verzoeker waar hij stelt staatloos te zijn ongeloofwaardig zijn ondermeer omdat hij bij de dienst Vreemdelingenzaken stelde Russisch staatsburger te zijn. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing tevens terecht geoordeeld dat de Russische Federatie ook verzoekers land van gewoonlijk verblijf is zodat, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat verzoeker staatloos is, quod non, ook het eventueel reëel risico op het lijden van ernstige schade waarop hij zich beroept, beoordeeld moet worden ten opzichte van de Russische Federatie. De verwijzing naar de situatie in Armenië is *in casu* bijgevolg niet dienstig.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Er werd geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM (artikel 48/4, §2, a) en b) aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER